

ROPR ETAR-DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TARNAVA MICĂ

INSERATE

conform regulamen. de ap-
licare a tarifului comer-
cial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foale înscrise în Registrul de
Publicații al Trib. Târnava-Mică
sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 250 Lei
Pe 6 luni . . . 150 Lei
Pentru străinătate 750 Lei

Foale bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Vestea cea Bună

(+). Arhanghel luminat trimis a fost din ceriu la Fecloara Preacurată din Nazaretul Galileii să-i ducă vestea că Așteptatul Neamurilor vine, și că Ea a fost aleasă să-i fie maică. S'a cutremurat smerita fiică a lui Ioachim și a Anei la auzul acestei rândueli a celui Prealnalt. Dar s'a supus voinței Ziditorului: Fie mie după cuvântul tău. Și atunci Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit întru noi, prin Maica cea fără de bărbat.

1. Părintele ceresc o spusese prin Ieremia prorocul că Dânsul îl iubeste pe om, făptura sa, cu iubire veșnică. Intromenirea Fiului lui Dumnezeu vădește această iubire într'un chip copleșitor. Ce s'ar fi ales de mine, păcătosul, dacă nu se întrupa Hristos, dacă nu întemeia Biserica și nu-i lăsa Evanghelia și Tainele sfinte și sfințitoare? Trăim fără să ne gândim la adevărurile mari și adânci ale vieții sufletești. De aceea nu suntem pătrunși de fiorii măreției suprafirești a capodoperei fără pereche care-i făptura cea nouă, creștinul. Carea suntem și noi când ne aflăm în statul harului sfințitor. De aceea ne lipsește mândria sfântă ce s'ar cuveni s'o aibă cetățenii împărăției cerești, cari să nu se lase robiți de pornirile lutului. De aceea e așa de ștearsă evlavia noastră și e fără vlagă râvna noastră spre desăvârșire.

2. Nu spre magnific palat împărătesc se îndrepta trimisul Ceriului, ci spre umilă casă de închinători neprefăcuți. Pe înțeleapta Fecloară din Nazaret arhanghelul o află cufundată în rugăciune. Pentruca astfel luminată și întărită să-și îndeplinească lucrul zilei. — Mireasma vieții de rugăciune și de muncă săvârșită cu gând curat, străbate nourii. Ochii Domnului sunt pururea asupra celor ce își trec în felul acesta viața, făcând-o țarină bineroditoare. Chiar și cea mai neînsemnată osteneală: măturat, petecit, pregătirea prânzului și toate celelalte de acest fel, întrucât sunt străbătute de suflet, sunt valori ce cad greu în cumpăna înălțării pe treptele spiritualității. Fericit cel ce folosește nenumăratele prilejuri ce se îmbie spre aceasta. Un asemenea muritor schimbă în loc sfânt fiecare sălaș în care se adăpostește. Și îngerii Domnului petrec cu drag în preajma lui.

3. Arhanghelul Gavril se închină Preacuratei plin de venerație. Neamul nostru face la fel. Pământul românesc e împânzit cu biserici închinare Maicii Domnului. Iar lăcașurile sfinte, ca și căminurile familiare, sunt împodobite cu icoana ei. Reuniunile mariane se tot înmulțesc în Biserica noastră. Și tot mai multe acaftiste și paraclise se rostesc în cinstea ei. Iar postul Sf. Mării e ținut cu pietate deosebită. — Să ne și dăm silința cu

Dărâmătorii de biserici

Becisnicia omenească e mare foarte și fără de număr blestemățiile la care se dedă firea noastră cea roasă de păcate. Toate sunt uriciune și osândă, toate slutesc armonia divină a zidirii, tulbură buna rânduală a așezărilor sociale și fac iad din viața omului pe pământ.

Iar pe scara ticăloșilor omenești, cea mai respingătoare și mai diabolică ni se pare nebunia sacrilegă a dărâmătorilor de biserici. Nici o crimă împotriva creaturilor nu se poate asemăna cu sfidarea directă a lui Dumnezeu, cu încercarea năroadă de a-l suprima, așa zicând: materialicește, cum se concretizează în fapta profanatorilor de altare. — În chip firesc, cei cari se încumetă la acest război fățiș împotriva autorului însuși a legii morale, nu mai au nici o morală. Pentru ei nu mai există legi, și cu o perfectă logică a cinismului calcă în picioare drepturile oricui și săvârșesc fără un tremur de conștiință ororile cele mai înfiorătoare.

Ispăvile infernale ale bolșevismului rusesc, de pe care victoria armatelor noastre ridică acum vălul tănuirii, nu sunt decât o recentă ilustrare a acestui adevăr, pe care istoria îl confirmă mereu dintru început și până astăzi. Și pe măsură ce se cunosc ororile dărâmătorilor de biserici și ucigătorilor de oameni din imensa împărăție pravoslavnică, sufletele noastre se cutremură și ruga de ispășire se face tot mai caldă.

Totuși, oricât de brutală, atitudinea bolșevică are cel puțin o calitate: a fost luptă deschisă și nefățărîtă. Nefericiții doctrinari ai mișcării au înțeles să tragă și ultimele consecințe din sclipitoarea rătăcire a ilusionismului marxist. Iar gloata tovarășilor abia cuvântători i-a ascultat, firește. S'au ridicat deci pe față împotriva credinței și a divinității. De aceea, peste mulți dintre ei se va întinde milostiv cuvântul iertării evanghelice, fiindcă într'adevăr n'au știut ce fac.

Sunt însă și alte spețe ale dărâmătorilor de altare, cu atât mai netrebnici cu cât nu pot invoca nici scuza și nu au nici francheța celor de mai sus. — Așa, între altele, istoria vorbește de un popor pe care urgia vremilor l-a aruncat pe pământ european, unde s'ar

toții, ca evlavia față de Preasfânta Fecloară să crească și să se adâncească mereu în inimile noastre și într'a celor din jurul nostru, pentruca România să fie ceea ce atât de bine i-se potrivește: Grădina Maicii Sfinte. Ambianța e dintre cele mai prielnice.

fi pierdut de bunăseamă dacă nu i-ar fi dat apărare și nu l-ar fi organizat credința catolică îmbrățișată din bună vreme. Văzând utilitatea acestui scut spiritual, proaspeții europeni s'au străduit apoi a-l lustrui pe dinafară și a-l arăta cu multă îngânfare la toate parăzile și a-l proslăvi la toate congresele. De sigur, valul reformatiunii i-a cam luat de pe picioare și cei mai mulți dintre eroi, lăpădându-și armura romană, au îmbrăcat haina care atunci li se părea mai modernă. Pe aceasta au și botezat-o religie proprie nației lor. Dar, contrar așteptărilor lor, Roma n'a fost înfrântă. Practici, au început atunci a înălța iarăși vechiul steag, făcând mare caz din fidelitatea lor nesdruncinată; deși cei trecuți în tabăra calvină nu s'au mai întors la vechea credință. Vreme lungă, jocul fanfaronadei a continuat netulburat și nu fără fără folos pentru nația respectivă. Din când în când, ce-i drept, pojghița de spoială cădea și se vădea golul imens ce se ascunde după fațada sclipitoare. Lumea însă uită repede și ajungeau câteva gesturi de retușări abile pentru ca totul să fie iarăși în perfectă ordine.

S'a întâmplat însă, într'un an de crâncene încercări, când Dumnezeu a voit să vădească în fața lumii întregi adevărata înfățisare a credinții lor și golătatea trufiei lor lăudăroase, că „soarta“ i-a ispitit cu o plească la care de mult jinduiau dar dela care își luaseră toate speranțele. Atunci europenii noștri supracreștini au căzut într'un adevărat delir de grandomanie. Arătându-și adevărata față a sufletului, s'au dedat la cele mai fioroase nelegiuiri, au călcat în picioare legi și promisiuni solemne, garantate și de neamuri străine. Cu ocări și batjocuri ne mai pomenite au copleșit pe cei cari le căzuseră, fără vină, victime vremelnice.

Dar toate acestea n'au ajuns. Grandomania lor voia ceva și mai mult. S'au năpustit deci asupra bisericilor bieților creștini robiți. Pe unele le-au dărâmat cu târnăcoapele până la temelii. Pe altele le-au batjocorit și pângărit. Au stricat altare, au sfărțicat odăjdii, au târit în noroi chipul răstignit al Mântuitorului nostru. Iarăși în altele, au intrat ei cu sila, și au făcut slujbe bisericești altele decât acelea pentru care se ridicase altarul. Aceasta împotriva legilor și canoanelor, împotriva poruncilor apriate ale Supremului Părinte dela Roma.

Intr'un lucru însă se deosebesc radical acești dărâmători de biserici de tovarășii din iadul roșu. Aceștia, „europenii“, n'au curajul a-și recunoaște fapta și de a lucru fățiș împotriva lui Dumnezeu și a Romei. Ci se as-

cund. Sunetul surd al târnăcoapelor sacrilege îl acoperă în acorduri puternice de imnuri religioase; și dacă slujbele săvârșite nelegal le transmit și la radio, găesc totuși mijlocul de a ținea astupate urechile celor ce, auzindul-e, ar trebui să le oprească.

Este de sine înțeles că duplicitatea acestor profanatori de biserici, chiar dacă va reuși să înșele câtăva vreme pe oameni, până la urmă totuși se va face arătată în toată respingătoarea ei slujenie. Și și mai neîndoișos este, că fulgerele dreptății divine vor isbi, într-o zi, necruțătoare pe pângăritorii celor sfinte și vor cere socoteală de tot sângele vărsat, de toate sălbătăciile săvârșite, de toate nedreptățile, de toate hulele semețe și de toate batjocurile obraznice cu cari au inundat răbdătoarea credință a celor robiți din întâmplare. — Dumnezeu este acela care pedepsește acum nelegiuirile satanocrației bolșevice; nu încapă îndoială că cu aceeași mână tare va face dreptate și în celelalte părți ale lumii. Pe Dumnezeu nu-l înșeală aparențele, nu-l induce în eroare nici o fanfaronadă, și dreptatea lui nu se lasă oprită în drum de nici o prepagandă sforăitoare.

Liniștit și increzător, neamul românesc așteaptă acest ceas al justiției divine. Căci e sânge românesc acela care s'a vărsat, era pământ românesc acela care s'a rupt din trupul țării noastre, neamul românesc a fost încărcat de ocări și de batjocuri, erau biserici românești acelea pe care le-a dărâmat furia năroadă a sfidătorilor de Dumnezeu. Din înaltă poruncă, neamul românesc a văzut și a tăcut. Va sosi însă ceasul — și aproape este — când va grăi; și suflarea graiului său va mătura toată cetatea de minciună și fanfaronadă a dărâmatărilor de altare!

Din sânge și din lacrimi, prin volbură de dureri și de eroism, se plămădește o lume nouă, pe care nimic nu o va mai opri în drum. Ea trebuie să fie o lume a dreptății. Deci: și a dreptății românești astăzi răstignită!

PE DRUMUL DEMNITĂȚII. Impunătoare adunare ținută Joi, în aula facultății de drept din Capitală, în vederea organizării colegiului spiritual al clerului și membrilor corpului didactic, în cadrele reformei de stat ce se intenționează, s'a transformat într-o înălțătoare manifestație națională, care ar putea însemna o nouă direcție în politica românească.

Fără a renunța o clipă la drepturile noastre sfinte și fără a fi pierdut vreodată credința nesdruncată în realizarea lor, credincioși unui consemn venit de sus am pus ușă de îngădire buzelor noastre și peste marile noastre dureri am întins — fără să știm de ce — lespedea tăcerii. Dar ochii noștri secătuiți de lacrimi au văzut tot. Am înregistrat toate nelegiuirile și nedreptățile, ca și ocările insolente care ni se adresau nouă în fiecare zi lăsată de Dumnezeu. Toate ne-au durut profund. Am crezut însă că toate forțele și energiile trebuie să le concentrăm asupra biruinței pe care trebuie s'o dobândim în răsărit.

Dar toate fărădelegile au o scadență și toată răbdarea are margini peste care nu se poate trece. Am ajuns la acest soroc. — Prin glasul autorizat al Primului ministru și ministru de externe d. MIHAI ANTONESCU și a celorlalți distinși cuvântători de Joi, a grăit neamul românesc însuși, dând întâiul său avertisment oficial celor ce au abuzat de îndelunga noastră răbdare, de bunătatea și de loialitatea noastră nedesmințită. În aula universității din București s'a afirmat răspicat voința nației românești de a-și întregi hotarele după poruncile dreptății și, de altă parte, de a nu mai tolera provocări față de care până acum am fost prea îngăduitori.

Subliniind cu toată româneasca noastră satisfacție acest început de descătușare a demnității naționale, nu ne putem ascunde surprinderea dureroasă cau-

zată de împrejurarea că Biserica noastră n'a fost chemată și n'a putut fi prezentă la această adunare. Fie că e vorba de o manifestație națională, fie de organizarea „colegiului spiritual al clerului și corpului didactic“, Biserica Blajului nu putea lipsi. Cazul ni se pare atât de grav, încât refuzăm să-l comentăm înainte de a fi primit toate lămuririle asupra lui.

Scoaterea sf. Epitaf

— O omisiune în Tipicul nostru —

Intre frumoasele slujbe ce le are biserica răsăriteană în săptămâna Patimilor, și mai ales în Joia și Vinerea Mare, este și scoaterea sf. Epitaf care la noi — durere — nu se mai practică cu ceremoniile cerute.

Tipicul nostru amintește numai atât că preotul la Stihovna Inseratului din Vinerea Mare face metaniile rânduite în fața sf. Epitaf sărutându-L. Nu amintește nimic despre timpul și ceremoniile cu cari se scoate.

După practica uzitată în biserica noastră, înaintea Inseratului acelei zile, femeile aranjază atât sf. Epitaf cât și masa pe care stă acesta. Un obicei cum nu se poate mai greșit. Scoaterea și așezarea sf. Epitaf simbolizează luarea de pe cruce și punerea în mormânt a trupului Domnului. Această lucrare a fost săvârșită de „Iosif cel cu bun chip“, nu de „femeile mironosițe“.

S'a ajuns aci, probabil, sau din lipsa epitafului sau din motivul că în cele multe locuri, în Vinerea Mare, Inseratul nu se mai face. Credincioșii mergând numai la Ceasurile Impărătești înainte de masă și seara la denie, sf. Epitaf nu putea fi așezat decât înafară de cadrele Inseratului.

Credem însă că nu este prea mult să cerem credincioșilor noștri să meargă la biserica în Vinerea Mare de trei ori, această fiind o zi de repaus și mare ajun, iar scoa-

FOIȚA „UNIRII“

Bucură-Te, Preacurată!

Azi Fecioara priveghiază
Blând privind spre înăl-

[fimi]

Iar în juru-i tătăiază
Fălăiri de cheruvimi.

„Ce-o să naști Nemărgi-
[nirea;

— Mamă a lui Dumnezeu!

„Neamurile, 'ntreagă fi-
[rea —

„Preamări-Te-vor mereu!“

Inima-I, potir de aur,
Inspre Cer înaltă 'ntruna
Rugi umile, sfânt tezaur,
Ce-i vor împleti cununa.

Feciorelnic, cu sfială, —

Ea se miră și întrebă;

— Ingerul, orice 'ndoială

I-o alungă însă 'ngrabă:

Când prin liniștea ce cre-

[ște

Sub a templului arcadă,

Înainte-i se oprește,

Un arhanghel de zăpadă.

„Nu te teme! Preacurată!

„Plină ești de dar, Marie!

Sfântul Spirit va fi tată

Celuia ce va să vie“.

Glasul lui, svon de chitară,

Îl anunță 'n vers cucernic:

„Bucură-Te! O, Fecioară,

„Poarta Celui Preaputer-

[nic“,

Cu aceeaș umilintă,

Ea se 'nchină 'n semn de

[roabă,

Celui ce i-a dat ființă

Și virtutea drept podoabă.

Fălăiri de serafimi

Spre Fecioara țes o rază; —

Când, din tainici înălțimi,

Sfântul Spirit o veghiază!

Petru Anca

Conștiința religioasă rusă

Impresionează adânc vestea deschiderii lăcașurilor de închinare din teritoriile ruse ocupate, administrarea sf. botez miilor de copii și apariția atâtor icoane sfinte dosite de teama și teroarea sălbatică comunistă.

Această îmbucurătoare privesc de renaștere spirituală, ridică în mod firesc problema succesului realizat de rafinata propagandă și sângeroasa prigoană împotriva conștiinței religioase populare din imensa Rusie. Oare lupta sistematică de exterminare a religiei este falimentară, și din ce motiv? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ. Cel puțin adevărul este, că n'a dat roadele intenționate de hotărîrea și mijloacele drăcești folosite de Soviete. Sângele vărsat cu dărnice și rezistență, deși pasivă, a clerului și poporului, în majoritate disident, au menținut ca odinioară în catacombele romane aprinsă sub ruine flacăra credinței. O reacțiune, de altfel, pozitivă asemănătoare catolicismului spaniol, era cu neputință, din lipsă de dărzenie, intransigență religioasă, convingere și disciplină reacționară. Totuși ateismul n'a triumfat deplin.

În rândurile ce urmează spicuiim din *Civiltă cattolica*, 4 Oct. 1941 pg. 25-34 câteva date importante, cu privire la supraviețuirea conștiinței religioase în iadul comunist până la deslănțuirea ostilităților.

Căpetenia Ligei ateilor militanți Iaroslowski scrie textual: „Mă întreb: pentruce pe

lângă orice mijloace încercate și posibilitate de propagandă antireligioasă, milioane de muncitori nu s'au despărțit de religie și biserica?“ (*Bezbosnik*, 21-IV-1940). Partidul comunist după statistica *Pravdei*, 21 Ian. 1941 este format din 4 milioane membri; 10 milioane candidați, 11 milioane tineri. Dar restul de 150 milioane? Implicit se afirmă deci prin cifre falimentul propagandei ateiste. După declarația autentică a lui Iaroslowski (*Besb. 11 Asp. Maiu 1939*) în Moskova 10% din populație crede în Dumnezeu. Așadar există încă 400 milioane de credincioși în capitala sovietică. Mărturie Coorganului guvernamental *Pravda* 12 Noem. 1940 este grăitoare: „Deși guvernul a smuls cor din rădăcini religia, totuși o parte din muritorii dela orașe și sate, nu s'au scuturat de prejudecăți religioase“.

Aceste prețioase mărturisiri sunt confirmate de fapte. Din izvor comunist se știe că în unele școale copiii se roagă, frecventează biserica, iar instrucția se face în spirit tradițional creștin, nu materialist. (*Cfr. Pravda* 9 V-1940). În câteva fabrici credința este mărturisită pe față, iar autoritățile socotesc prietenoasă propaganda ateistă. E cazul fabricii Rodnikowski, în care lucrează 10,000 muncitori. (*Pravda* 12 XI-1940). În provincia Ivanovo: „preoții desfășoară o propagandă abilă, fără a întâmpina împotrivire din partea organelor de conducere“. (*Pravda* 12 XI-1940).

Activitatea Ligei ateilor militanți se dovedește și ea în parte falimentară. Din 1932 a coborît dela 5 milioane membri la 3 milio-

terea sf. Epitaf cu ceremoniile prescrise este tocmai un prilej binevenit și o atracție pentru credincioși.

Dăm mai jos — după Tipicul de București, Liturgica lui Tarnavski, Manualul de practică liturgică al lui D. Lungulescu, Liturghierul de București și Sibiu — în mod amănunțit, felul cum are să se scoată sf. Epitaf.

Când strana începe să cânte Stihovna, cel mai mare, împreună cu preoții, intră în altar îmbrăcându-se în epitrahir și felon. Intrând pe masa altarului sf. Epitaf (unde nu este, se poate lua antimisul).

La Mărire.. Și acum.. cel mai mare cădește de 3 ori spre sf. Epitaf, apoi 4 preoți îl ridică prinzându-l de cele 4 colțuri, cei mai tineri de către picioare iar cei mai bătrâni la cap. Cel mai mare ia sf. Evanghelie și sf. Cruce. (Dacă este Arhiepiscop sf. Evanghelie o duce un preot). Astfel, fiind precedați de diaconi cari au în mâni tămâierul, cum și diherul și triherul, dacă participă Arhiepiscopul, — ies pe Ușile cele Impărătești — câte 2 acoliți pe ușile laterale — și merg în mijlocul bisericii unde este masa gătită și împodobită și pun sf. Epitaf pe masă, sf. Evanghelie de către cap iar sf. Cruce de către picioare.

Cel mai mare cădește de 3 ori spre sf. Epitaf, apoi face două metanii mari și sărută sf. Epitaf (cu capul descoperit) și una pe armă. Asemenea fac și ceilalți preoți și după ei toți credincioșii câte 2 sau mai mulți.

După ce cel mai mare împreună cu preoții și diaconii a sărutat sf. Epitaf, procesiunea se întoarce în altar în aceeași ordine, inseratul sfârșindu-se după obicei.

Aceasta se poate face la bisericile mari unde sunt mai mulți preoți.

La bisericile parohiale unde este un singur preot, acesta ia sf. Evanghelie și sf. Cruce, iar sf. Epitaf este purtat de 4 curatori bisericești, ieșind pe ușa de Miază Noapte. Aici se alătură cântăreții și purtătorii feșni-

oane. (Bez. 18-VII-1940). Liga doarme iar preoții vegheză, scrie Pravda 9-V-1940. Mai pesimist se arată însuși Jaroslowski când spune: „Unii mă întreabă: n'ar fi mai bine să încredințăm Partidului propaganda antireligioasă și să lichidăm cu Liga?” (Bez. 18-VII-1940).

Nereușita totală a prăbușirii religiei se atribuie diferitelor motive, uitându-se firește aspirația de nesuprimat a spiritului spre divinitate. Apostolii necredinței sunt acuzați că nu stăpânesc teoriile revoluționare comuniste. Conferențiarul nostru, scrie *Antireligiosnik*, „nu tratează decât aceeași temă: calendarul și contradicțiile Bibliei, ceea ce însă nu e de ajuns; trebuie răspândite teoriile lui Stalin“. Ignoranța, analfabetismul, și evitarea discuțiilor publice, a propagandiștilor, apoi refuzul multor intelectuali de a colabora la lupta antireligioasă sunt alte cauze ce zădărnicesc înfrântura mârșavelor gânduri.

Intr'adevăr nimeni nu contestă că în Rusia există o clasă intelectuală de elită, care deși nu reacționează pozitiv ținând legătura cu cercurile de știință, nu se pretează la ne-bunească întreprindere a unor fanatici descreerați. Astfel plângerea ateilor este formulată în acest fel: „Neajunsul de căpetenie a majorității organizațiilor celor fără Dumnezeu este suprema incurie de a câștiga intelectualitatea pentru propaganda antireligioasă“. (*Antirelig. Nr. 8-9, 1940*). Uneori se dubitează dacă ateii militanți sunt convingși de cauza pentru care luptă. Tovarășul Tolkunova la un

celor, crâșnicul ținând tămâierul la îndemâna preotului.

Sf. Epitaf rămâne pe masa aceea până seara la încunjurarea dela sfârșitul deniei, luminile arzând neîncetat, iar de cele două laturi, la cap și la picioare, străjuind soldați cu sulite improvizate.

După unele din cărțile menționate mai sus, la procesiune participă tot poporul aflător în biserică, încolonându-se la ușa de M. N. și mergând înainte cu praporii și steagurile reuniunilor religioase. Ajungând în mijlocul bisericii, încunjură masa de 3 ori, preotul sau diaconii cădind, numai după aceea se așează sf. Epitaf. Aceasta nu se recomandă, deoarece în biserică nu se poate face o procesiune ordonată în jurul unei mese și-apoi, la noi este obișnuită încunjurarea în jurul bisericii seara la denie.

S'ar putea introduce și la noi ectenii la cele 4 laturi ale bisericii la cea de a treia încunjurare, în felul următor:

La partea de miazăzi în dreptul stranei drepte: *Miluește-ne pe noi Dumnezeu.. Doamne îndură-te .. de 3 ori ca la litie. Incă ne rugăm pentru Preafericitul Părinte Papa.. Mitropolitul... Episcopul... Incă ne rugăm pentru iubitorul de Hristos Regele... Incă ne rugăm pentru bună liniștea aerului și... Eschimațiunea: Că milostiv și iubitor de oameni.*

La partea de răsărit în dreptul altarului iarăși: *Miluește-ne... Incă ne rugăm pentru fericiții și pururea pomeniții ctitori... Eschimațiunea: Că milostiv...*

În dreptul străzii a doua: *Miluește-ne... Incă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine... Eschimațiunea: Că milostiv...*

Înainte ușa bisericii: *Miluește-ne... Incă ne rugăm ca să se păzească sfânt lăcașul acesta și tot orașul (sau satul)... Auzi-ne pe noi... Eschimațiunea: Că milostiv... Ecteniile se găsesc în întregime în Liturghier, la Liturgie și la Inserat.*

Înainte de-a încheia aceste rânduri, a

congres spunea: „nu trebuie să credem tuturor cari se declară ateii“. „Faptul că cineva posedă legitimație de ateu, nu este dovadă hotăritoare a convingerii“. (*Antirelig. Nr. 10-11, 1940*).

Un lucru este cert: în Uniunea Sovietelor mulți copii se împărtășesc de taina sfântă a botezului. Precizarea procentului celor încreștinați e greu de fixat. E sigur însă că supraviețuiește conștiința necesității botezului. Un prizonier mărturisea: „Nu știu cum s'a întâmplat; sunt însă sigur că soția mea mi-a botezat copilul“. Soldatul Lodygenski a declarat: adulții dela treizeci de ani în sus și-au menținut credința cu toate că nu o practică în afară. Iar un martor ocular reintors din Ucraina mi-a declarat: icoanele sfinte au apărut ca prin minune în casele populației, firește mai puține în centrele industriale.

Din complexul acestor informații fragmentare, dar sigure, concludem că pe lângă orice prigoană violentă rezultatele nu sunt cele așteptate. De o renaștere însă spirituală pozitivă nu poate fi vorba. Credința pe care o socoteau nimicită în câteva luni, rezistă tuturor asalturilor. Când va suna ceasul lui Dumnezeu, nădăjduim că nici o forță nu va putea împiedeca strălucirea credinței și înflorirea vieții creștine cu reînnoită energie. Noi creștinii catolici, în rugile noastre, să avem și această intențiune: mântuirea alor 180 milioane de suflete terorizate de ateismul militant.

S. Todoranu

mintim că în Catedrala din Blaj, cu aprobarea celor mai mari, încă din anul trecut s'a introdus scoaterea sf. Epitaf cu ceremonialul de mai sus și în cadrele Inseratului.

Totul s'a desfășurat după programul mai înainte stabilit de către cei mai mari și tot ansamblul ceremoniilor ar fi fost bine reușit, dacă din excesul de zel al celor ce se îngrijesc de buna podoabă a casei Domnului, ostașii n'ar fi avut ridicolul rol de-a păzi un mormânt gol până la finea Inseratului.

Sperăm însă că asemenea regretabile inadvertențe nu se vor mai repeta. Ele nu pot produce edificare sufletească nici chiar în Vinerea Mare.

prof. I. Florea

Blajule, nu te vom uita*)

Cu fruntea sus, și cu credință 'n Dumnezeu și Țară, plecăm voioși acolo, unde cu sânge se scrie istoria unui popor ce'n veci nu piere.

Plecăm spre soare răsare, pentru a reface și a cimentă în viitor hotarele noastre sfinte, hotarele noastre de totdeauna. Plecăm unde Patria ne cinstește prin chemarea ei. Și nici o jertfă nu ni se pare prea mare, căci mai presus de toate stă patria.

Din depărtări de veac, un glas ne cheamă și ne îndrumază pe drumul care se sfârșește cu Victoria. E glasul celor ce au pățimit pentru glia și legea strămoșască. E glasul celor ce n'au precupețit nimic din ce au avut; căci nimic nu le-a fost mai scump și mai drag decât numele de țară.

Plecăm liniștiți, căci nu luptăm pentru glorie, ci pentru patrie.

În urma noastră lăsăm pe frații ce n'au uitat virtuțile străbune.

Tăcuți, voi ne-ați primit cu dragoste, căci așa e firea voastră.

În Blajul istoric nu sunt nici trâmbițe și nici cimbale pentru a înălța osanele altcuiva decât lui Dumnezeu. Noi totuși v'am simțit iubirea voastră, reținută în aparență, dar atât de caldă în realitate. Deci, cum te vom putea uita pe tine, Cetate a românismului curat? Pe tine, Blajule, care ne-ai învâțat să fim dârzi și neșovăitori în luptă? Căci totul, ce ai făcut pentru neam, formează o întregă pagină de istorie glorioasă, care se scrie deopotrivă și cu spada și cu pana.

Luând deci din viața înaintașilor noștri ceea ce a format crezul lor, mai bine preferăm să mergem să luptăm și să murim în libertate, decât să trăim în robie. Vom lupta și vom muri pentru tine, pământ drag, plămădit cu sângele vărsat de toți, cei dinaintea noastră, pentru tine Țară ce ne-ai fost dăruită de Dumnezeuul părinților noștri și al nostru, nu de dușmani.

Pentru tine, Blajule, care ne-ai primit cu atâta dragoste, pe care am simțit-o mai ales acum în clipa despărțirii. — Departe, departe de tine, îți vom închina gândurile noastre cele mai bune. Ne vom aminti cu drag de platurile tale binecuvântate și nici o putere nu ne va frânge elanul nostru de luptă, căci din tine ne-am luat forța ce nu cunoaște zăgazuri.

Pregățiți plecăm la luptă și în curând căliți vom reveni pentru împlinirea visului acelora ce ne așteaptă ca și pe Mântuitorul. Vom reveni biruitori pentru biruința cea mare.

*) Din prilejul plecării la datorie a Regimentului de artilerie din care face parte distinsul autor, fost și viitor director al Școlii normale dela Târgul-Mureș. — N. R.

Vom reveni pentru a înconjura cu o singură sunună de lauri tot cuprinsul pământului românesc. Și nu vor mai fi lacrimi și nu va mai fi plânset. — Un soare, un singur soare ne va lumina și încălzi atunci pe toți și vom putea lăuda cu toții într'un singur glas pe Domnul.

Blaj, 16 Martie, 1942.

Locot. Eugen Dașchevici
profesor

Magistrații să respecte și ei Sf. Cruce!

S'a aflat un magistrat superior român, care și-a ținut de datorință să trimită împărtășitorilor dreptății din România o foarte creștinească scrisoare îndrumătoare. Magistratul e d. Dr. Ioan P. Pap, primpreședinte de Curte. Scrisoarea din chestie o reliefează cu laudă — și pe bună dreptate — d. E. Boșca-Mălin în „Țara” (17. III. 42). Scrie, adică, d. Dr. Ioan P. Pap:

„La o instanță am găsit, că d-nii magistrați nu se scoală în picioare, când în fața lor în ședință publică martorii ori părțile prestează jurământul pe Cruce.

După părerea noastră această manieră este potrivită să jignească sentimentul religios al justițiabililor și al Neamului Românesc, care crede din suflet în Sf-ta Cruce, simbolul legii strămoșilor săi.

Instanțele necesare și magistrații români sunt slujitorii Justiției acestui Neam Românesc, compus din creștini și nu din cosmopoliti și franc-masoni; și când cineva chemat în fața Justiției, pe masa căreia prezidează Crucea și sub autoritatea căreia evocându-se Dumnezeu, se cere întărire prin jurământ pe Cruce a adevărului mărturisit, la acest act solemn al cetățeanului român și creștin, magistrații celebranți la Justiția Țării cu deviza „Nihil sine Deo”, nu pot și nu au voie să stea șezând pe scaune, ci ei în prim rând sunt obligați să dea și prin atitudinea exterioară, toată cinstea și solemnitatea cuvenită sfințeniei jurământului, la care se face apel. Nepăsarea necreștinească față de sentimentul de evlavie creștinească și românească a justițiabililor pentru sfințenia jurământului, după părerea noastră, nu se poate admite în scaunul judecătoresc, cari în prim rând trebuie să dovedă și pildă de respectul lor pentru tradițiile și religia Neamului Românesc, din care și ei fac parte.

În fața Sf-tei Cruci de pe masa judecătorului nici magistrații nu sunt „domni” atât de mari ca să se poată socoti dispensați de a se descoperi și de a se ridica în picioare. Inuși Regele și cei mai înalți demnitari ai Țării trebuie să facă acest gest de respect, cu atât mai vărtos judecătorii, când judecă, ridicând prin aceasta solemnitatea și seriozitatea jurământului martorilor ori al părților, pe care vreau să-și întemeieze judecățile lor. Astăzi mai ales ca ori când Țara noastră are dreptul să pretindă dela toți slujitorii săi să se identifice în toate manifestările lor cu legea și tradițiile Nației și să nu aducă nici cea mai mică atingere jignitoare sentimentului public religios al ei.”

De vânzare

una Sifonarie în stare foarte bună, cu 200 sticle pentru sifon. Cu această mașină se mai poate face apă gazoasă și lemonată.

Adresa: Oarga Avram
Alba-Iulia

(1-2)

Știri mărunte

Doliul Colegiului Purpuraților. În 26 Februarie c., a trecut la cele veșnice Cardinalul Thoma P. Boggiani, episcop suburbicar de Porto și S. Rufina. S'a născut în 1863. A intrat de tânăr în Ordinul sf. Dominic. Și-a început activitatea ca superior al unei mănăstiri și preot la parohie în Dalmația, de unde a trecut la Graz, apoi la Genova ca profesor de teologie. Pius X l-a trimis ca vizitator apostolic în 23 eparhii. În 1908 a fost sfințit episcop de Adro și Rovigo. O vreme a fost delegat apostolic în Mexico. În 1919 a fost cardinal (după ce câțiva timp fusese asesor al Sacrei Congregații Consistoriale) și totodată numit arhiepiscop rezidențial de Genova. Moartea l-a aflat în Roma, unde a venit în 1929. — Lux perpetua luceat ei!

Festival religios la Iernut. Duminecă, în 8 Martie c., Reuniunea „Sf. Maria” a femeilor române unite din Iernut a aranjat în sala mare a Primăriei locale un foarte reușit festival religios. Programul variat și ales l-a început dna Otilia Dr. Vodă, prezidenta Reuniunii, cu un frumos cuvânt de deschidere, după care a urmat interesanta și foarte bine susținuta conferință a păr. Ion Roman, protopop, despre „Dușmanii de azi ai Bisericii și ai credinței strămoșești”. S'a continuat apoi cu dialoguri, recitări și cântece de cor. Corul a fost condus cu pricepere și gust artistic de d. Gh. Roșca, dir. școlii de stat. Manifestarea aceasta binevenită s'a încheiat cu un tablou alegoric în fața icoanei Precuratei. Sala arhiplină i-a răsplătit pe toți ostenitorii, între cari este a se pomeni și dna Mișu Anceanu, cu aplauze meritate. Rezultatul material a fost și el peste așteptări: 12.000 Lei.

Misiuni populare. Incepând din 7 și până în 14 Martie c., Cuv. Sa P. Miron Moldovanu, ieromonah basilian dela Obreja a ținut sfinte misiuni populare în Feisa, încrăstându-se 694 apropieri de SS. Taine. La ascultarea spovedaniilor, înafară de misionar și de păr. Iovu Popa, preotul local, au dat ajutor și frații preoți: Sim. Deacu din Căpâlna, Penția din Tătărlău și Jidveianu din S. Mărie. Cu prilejul acestor sfinte misiuni s'a făcut și reorganizarea Reuniunii Mariane de femei, primindu-se sărbătorește 51 de membre.

— În Șoroștin, P. Iosif Bal dela sf. mănăstire Obreja a ținut câte trei predici la zi, din 8—14 Martie, fiind ascultat cu nesațiu de către credincioși, cari s'au apropiat de sfintele taine în număr de 601. La spovedanii a ajutat, alături de Păr. paroh local Socaciu, Păr. Teodorescu din Cenade. — S'au primit cu solemnitate 66 membre în Reuniunea Mariană, și alte 50 noi au cerut înscrierea sub steagul Mariei. — Dela credincioși s'a colectat pentru orfanii din Mănăstirea Obreja: 3740 lei, 16 ștergare, 2 cearșafuri, 2 per. pantaloni, 22 gheme de tort de lână, 1 merindare, una buc. săpun și 12 litri vin.

— Tot P. Iosif Bal a predicat pocăință în Trittenii de sus, unde a ținut, dela 1 la 7 Martie 19 cuvântări. S'au spovedit și cuminecat 490 credincioși, la spovedanii ajutând Păr. Solomon Orian și P. Moldovan din Cooc. Cu acest prilej s'a făcut recepția solemnă în Reuniunea Mariană a 40 membre. O pereche de concubinari a încheiat căsătorie legitimă, în fața Domnului. — Lăudat să fie Domnul pentru toate.

Locale. Dumineca viitoare, a Floriilor, va predica în catedrală păr. Ioan Moldovanu, canonic mitropolitan.

— Blajul cultural a fost prezent Duminecă seara la Școala de Gospodărie pentru a-și lua rămas bun dela ofițerii Regimentului 40 artilerie cari pleacă pe câmpul de luptă. Au vorbit cu acest prilej d. primar E. Negruțiu, păr. Victor Pop canonic (în numele Mitropoliei), d. prefect Angelian, păr. V. Popa (ortodox) d. col. Fărcaș (Cercul de Recrutare) și d. Dr. Coriolan Suciu (în numele profesorimii și a școlilor). A răspuns d. col. Lambro. — Corul Școlii Normale de băieți a cântat cântece sub conducerea păr. Celestin Cherebețiu, profesor de muzică. A stăpănit, toată vremea, o atmosferă de duioasă cordialitate și de înaltă simțire românească.

— Școlile de Fete au făcut exercițiile spirituale împreună. La cursurile superioare le-a condus p. Ion Gârleanu, franciscan, iar la cele inferioare păr. Dr. S. Crișanu, prof. de religie.

— La liceul de băieți „Sf. Vasile cel Mare” exercițiile spirituale ale elevilor din cursul superior le-a condus păr. Dumitru Neda, iar ale celor din cursul inferior păr. Dr. Nicolae Lupu.

Moartea ducelui de Aosta. În ziua de 3 Martie a. c. s'a stins din viață la Nairobi, unde se afla prizonier de război, ducele de Aosta, Amedeo de Savoia. Defunctul fusese numit în 1937 viceră al Abisinie în care calitate l-a găsit războiul italo-anglez. Rezistând până la capăt, a fost silit să se predea englezilor după ce a împărtășit alături de soldații săi lipsuri de tot felul, care i-au sfârșit puterile. A căzut la pat grav bolnav și după puțin timp de chinuri și-a dat sfârșitul, împărtășit cu Sf. Taine și cu o binecuvântare papală specială. Toată națiunea italiană a fost viu impresionată de această pierdere, fiindcă defunctul era foarte iubit de ai săi.

Alți doi misionari catolici căzuți la datorie. După cum anunță agenția Fides, alți doi misionari catolici au fost ucși de tâlhari: Ambii sunt elan dezi din rândul franciscanilor care munciau în Vicariatul apostolic Luanfu din China. Primul, păr. Mattia Scholberg, iar celalalt e păr. Vaw Dji. Ucigașii i-au omorât pe amândoi în ziua de 22 Decembrie din anul trecut, fără ca ei să fi avut altă vină, decât aceea că erau misionari creștini.

Telefonul „Unirii”

P. Petroșeni. Confirmăm primirea sumei de Lei 1000, în contul abonamentului pe anul curent. V mulțumim pentru suprasolvire.

Am primit abonamentul pe anul curent. Oficiul parohial Totești, T. Ghilad, B. Sibiu, G. P. Jorta, C. Pojorta, Dr. V. Lugoș, Oficiul parohial Dr. C. Zlatna, R. Țăgșoru, Oficiul parohial Rogoz, București, Dr. B. Sibiu, D. Lugoș, B. Reșița.

A. Reșița. Am primit 300 Lei. Mulțumim pentru suprasolvire.

M. Sibiu. Am primit abonamentul pe anul curent. Mulțumim pentru suprasolvire.

Dr. D. Bogata. Vă rugăm primiți sincere mulțumiri pentru suprasolvire.

Oficiul Parohial Sălicea. Suma trimisă în trecut în contul abonamentului pe anul curent.

Dr. M. Zlatna. Am primit 600 Lei, Ach. până la 31 XII. 1941,

G. București. Vă mulțumim pentru suprasolvire.

BANCA TÂRNĂVEANA S.A. SIGHIȘOARA

Inreg. în Registrul Bancar
Brașov Nr. 21 din 13. VII. 1934.

Convocare

A acționarii firmei Banca Târnăveana S. A. Sighișoara, sunt convocați la

Adunarea Generală
pentru ziua de 22 Aprilie 1942 la ora 12 localul Institutului din Blaj

ORDINE DE ZI:

1. Constituirea adunării.
2. Darea de seamă și propunerea Consiliului de Administrație cu privire la Bilanș și Contul de Profit și Pierdere pe 1941.
3. Raportul Cenzorilor.
4. Descărcarea Consiliului de Administrație și a Cenzorilor.
5. Complectarea Consiliului de Administrație și a Cenzorilor.
6. Eventuale propuneri.

Vor putea vota la adunarea generală acționarii cari își vor depune acțiunile până la 18 Aprilie 1942, la cassierii institutului la Sighișoara, Blaj și Târnăveni.

Dacă în ziua susamintită nu se întrunește numărul de acționari cerut de statut și de lege, adunarea se va ține la 13 Martie a. c. la aceeași oră și în același loc.

Sighișoara, la 20 Martie 1942.

Consiliul de Administrație